

วรรณกรรมเยาวชน
เป็นสร้างสรรค์

e-BOOK

ไอ้หนู

ผ้าสีขาว

The Knowledge Center
ผ่านเทคโนโลยีสู่สังคม

ศรี เถษณีย์

มาร่วมเป็นกำลังใจให้กับ ไอ้หนูผ้าขี้ริ้ว
และเพื่อนกันนะ

The Knowledge Center
นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

ศรี เกศมณี

คำนำ

สำนักพิมพ์

ไอ้หนูผ้าขี้ริ้ว

ต้องคลุกคลีอยู่กับความทุกข์

ซึ่งจนกลายเป็นความสุข

ครั้งนี้ได้ความสุขที่ไม่เคยพบพาน

ไหนกลับกลายเป็นความทุกข์ทรมาน

กว่าจะปรับตัวปรับใจได้

ก็สุดจะสับสน กอดตันอึกไข

หากดวงใจใหญ่สิ้นเมตตากรุณย์

ไหนเลย หัวใจอันไร้เดียงสา

จักมีโอกาสร่องประกายขึ้นมาใหม่

* ไอ้หนูผ้าขี้ริ้ว “มีบุญ” จริงหรือ *

* เชิญคุณผู้อ่านติดตามพิสูจน์ได้ *

ด้วยความปรารถนาดี

สำนักพิมพ์ The Knowledge Center

คำนำ ผู้แต่ง

สังคมอันลึบสนวนวายเป็นทุกวันนี้ ไซ่ว่าจะมีแต่คนเลวไม่น่าไว้วางใจไปเสียทั้งหมด ยังมีคนดีที่มีจิตใจงาม และต้องการประคับประคองให้โลกนี้มีสันติสุข สวยงาม อยู่อีกมาก

แม้ “ไอ้หนูผ้าขี้ริ้ว” เป็นเรื่องสมมุติก็จริง แต่ในความจริงแล้ว ยังมีเด็ก ๆ จำนวนมากในโลกนี้ ที่ต้องเผชิญชีวิตอันแสนจะโหดร้ายทารุณยิ่งกว่า “ไอ้หนูผ้าขี้ริ้ว” เสียอีก หากผู้ใหญ่ไม่คอยเอื้อมมือเข้าไปโอบอุ้ม โลกคงจะหนาแน่นไปด้วย “ไอ้หนูผ้าขี้ริ้ว” ซึ่งรอวันเติบโตเป็น อาชญากร

ผู้เขียนหวังว่า หนังสือเล่มนี้ จะทำให้ท่านพลัดเพลिन และนึกอยากสร้างความอบอุ่นให้แก่สังคมและโลกบ้าง

ศรี เกศมณี

สารบัญ

1	ลูกแนวดูกล่ปล่อย.....	1
2	กั่วยเต้ยวกันชาม.....	9
3	ข้าวแกงยายเมี้ยน.....	19
4	ไก่อ่าง...สตาางค้หาาย.....	27
5	ชายร่าางยัักษ์.....	33
6	จำอ้วน.....	41
7	คำสอน.....	47
8	ไปสศ...ปรี๊ต.....	51
9	แม่เอี้ยน.....	59

10	ขัดสีจวีวรรณ.....	67
11	เด็กชาย นิบุญ.....	75
12	ขโมยในบ้าน.....	81
13	หนี.....	87
14	งานแสนสนุก.....	95
15	บุรุษผู้มาเยือน.....	101
16	กลับบ้าน.....	107
17	ขึ้นศาล.....	115
18	ชีวิตใหม่.....	123

เขาเป็นเด็กผู้ชายอายุ 5 ขวบ แต่ดู
ราวกับเด็กดองในขวดโหลที่หั่วโต ผอม แกร็น ไม่ผิดอะไรกับ
ผลไม้ที่ไม่มีวันสุก เพราะหลุดร่วงจากชั่วเสียก่อนแก่ เขายืน
ซุกตัวอยู่ตรงซอกแผงขายผลไม้กับแผงผัก ตรงนั้นเป็นเสาไฟฟ้า
ตัวของเขาจึงเหมือนอยู่ในซอกที่ปลอดภัยและอบอุ่น อากาศ
วันนั้นหนาวเย็น ผู้คนที่มาจ่ายตลาดสวมเสื้อกันหนาว เดิน
ห่อไหล่ บางคนกอดดอกและตัวสั้น เขาก็หนาว แต่ดูเหมือนเขา
ไม่มีสิทธิ์จะหนาวได้อย่างใครๆ

เขาสวมเสื้อยืดคอกลม สีอะไรไม่มีใครบอกได้ มันอาจจะเคยเป็นสีฟ้าสดใสเหมือนท้องฟ้าเวลานี้ หรือสีเหลืองเปลือกกล้วยหอมบนแผงของแม่ค้า ตัวใหญ่และยาวคลุมมาครึ่งแข้ง น่าจะอ่อนพอสสมควร หากไม่ขาดวันเป็นริ้ว รวากับผ้าขี้ริ้วโสโครก

“ทะเล้งมายีนะไรตรงนี้ล่ะ” แม่ค้าชะโงกหน้าออกจากหลังแผงมองดูเขาอย่างจ้องจ้อง เขาขโมยผลไม้ที่บังเอิญหล่นมาจากแผงของหล่อนสักห้าสิบครั้งแล้วในปีนี้

“เปล่านี้” เขาตอบ นัยน์ตากลมมีแววหลุกหลิก

“ขโมยอะไรอีกแล้วละ วันนี้นะ” หล่อนยังตะคอกใส่เขา

“เปล่า” ดูเหมือนเขาจะพูดได้คำเดียว นัยน์ตามีแววไม่ไว้วางใจใครทั้งนั้น พอๆ กับที่แม่ค้าไม่ไว้วางใจเขา ความจริงเขาพูดได้ไม่มากนัก ทุกคำพูดของเขาเพิ่งจะหลุดจากเพื่อนๆ และคำตำราของพ่อค้า แม่ค้าในตลาดแห่งนี้

เขาเกิดมาจากไหน ไม่มีใครบอกเขาได้ เขามาอยู่ที่ตลาดแห่งนี้ตั้งแต่ตอนไหน เขาเองก็จำไม่ได้ เขาอาจจะยังเด็กมาก และเขาไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ขอแต่ให้เขาได้อาหารใส่ท้องพอหายหิวไปวันๆ

ตลาดแห่งนี้ติดแค่ตอนเช้า บ่ายๆ ตลาดก็วายหมด ตอนนั้นอาจจะมีแม่ค้าใจดีโยนขนมเหลือๆ ให้เขาทำให้เขารู้สึกดีใจ

แต่หลายครั้งที่ของกินยังไม่ทันเข้าปาก ก็ถูกมือดีมาจกไปเสียก่อน มันไม่ใช่ใครหรอก พวกเด็กที่เหมือนหนูสกปรกเหมือนเขานั่นเอง แต่ไม่มีใครแย่มากๆ เท่าเขาเลย

‘ไอ้พวกนั้น’ บางคนมีบ้าน แต่เขาไม่มี เขาอยู่คนเดียว... อยู่คนเดียวมาตั้งแต่เขารู้จักตัวเอง เขาไม่มีชื่อ คนในตลาดรวมทั้ง ‘ไอ้พวกนั้น’ ตั้งชื่อให้เขาต่างๆ กัน แม่ค้าขายข้าวแกงเรียกเขาว่า ‘ผ้าขี้ริ้ว’ เจ๊กขายหมูเรียกเขาว่า ‘ไอ้หมาขี้เรื้อน’ ‘ไอ้พวกนั้น’ เรียกเขาว่า ‘ไอ้หนูไต้ถุน’ บ้าง ‘ไอ้หนูมุดท่อ’ บ้าง ส่วนยายแก่ขายกล้วยปิ้งหนึ่งที่ยว่นยับไปทั้งตัว แก่เรียกเขาเสียเพราะพริ้งว่า ‘ไอ้ทิง’ แก่บอกกับใครๆ ว่า

“มันถูกทั้งนะ โธ... น่าเวทนานะ คนสมัยนี้ใจมันยิ่งกว่าหมา หมามันยังไม่ทิ้งลูก ดูกี้อีเหลลลิ...มันให้ลูกมันทิ้งนมจนลูกมันอดนม อดๆ อายากๆ น่านมไม่มียังยอมให้ลูกดูดนมมันเหลวป้อดแปดยังงั้นนะ มันรักลูกมันจริง”

‘ไอ้ทิง’ ของยายกล้วยปิ้งฟังใครกับใครพูดถึงเขาด้วยดวงตาแป๋วแหว เขารู้บ้าง ไม่รู้บ้าง

“มันไม่รู้อะไรหรอก ฟังจะหัดพูดที่ตลาดนี้แหละ คนนั้นสอนคำ คนนี้ด่าคำ มันก็จำ ดูเถอะ เนื้อตัวเหมือนถูกหมาฟัด”

คนเล่าชีวิตประวัติของเขามองดูเนื้อตัวที่มีริ้วรอยข่วน

เป็นแผลทั่วไปทั้งตัว รวากับเลือดลายพาดกลอนอย่างสมเพศ แต่
หล่อนคงไม่เวทนาพอที่จะหยิบเขาไปซักล้างแล้วให้อยู่ด้วย
กันหรอก หล่อนเองก็ยังหาเข้ากินค่าไปวันๆ และมองดูเขาเหมือน
เขาเป็นลูกแมวที่ถูกปล่อยยัดตั้งแต่ยังไม่อดนมแม่เท่านั้นเอง

“ไม่ใช่หมานะ” บางทีเขาก็เถียงอย่างเก่งกล้า

เขาเรียนรู้ความเก่งกล้าที่ละน้อยจาก ‘ไอ้พวกนั้น’ มัน
เป็นหัวหน้า หัวใจ แต่มันไม่ยอมรับเขาเป็นพวก นอกจาก
ชวนไปด้วยในบางครั้งบางคราว หรือเอาเขาไว้ซุ่มมือเล่น

‘ไอ้พวกนั้น’ แม่ค้ามักด่าว่า “ไม่รู้มันมาจากนรกขุมไหน”
มันบ้าบิ่นวาวอด มือ ตีน หากมีมากกว่าสี่มันคงยิ่งใหญ่ น่าดู
แค่นี้พวกผู้ใหญ่ก็ไม่มีใครกล้าปราบมัน เขาเคยโดนมันเตะปลัก
เข้าให้ จุกแฉ็ดๆ ไปครึ่งวัน เวลามันสู้กันเองราวกับหนังจีน
ที่เขาเคยดูจากทีวีที่แม่ค้าเปิดทิ้งไว้บนแผง ทั้งมือ ทั้งตีน
คล่องแคล่ว รวดเร็วยาวกับติดเครื่องยนต์ น่าดู แต่ว่าเจ็บระบม
เมื่อเลิกรากันแล้ว ผู้ใหญ่ที่ดูการต่อสู้ก็เฮฮากันสนุกสนาน
แต่ไม่มีใครคิดจะช่วยห้ามปราม

นอกจากการต่อสู้กันเองแล้ว ‘ไอ้พวกนั้น’ ยังเก่ง
ในการฉกฉวยของแม่ค้า ไม่ว่าของกิน ของใช้ แม้แต่เงินใน
กระปุงใส่สตางค์ทอง ไม่มีแม่ค้าคนไหนยัดแบงก์ไว้ในกระปุง
ทุกคนจะมีกระเป๋าคัดตียบไว้หน้าพุง เพราะรู้ว่าเปลือไม่ได้

ส่วนผีตีน เรียกให้ตีหน้อยกว่า ผีเท้า พวกมันวิ่ง
กันเร็ว ไม่ผัดกับหนูที่วิ่งตามทอระบายน้ำ เขาก็วิ่งได้เร็วขึ้น
ตามอายุ นับวันก็วิ่งได้เร็ว ตอนนีเขาวิ่งได้เร็วปานลม การวิ่ง
เป็นสิ่งที่ช่วยให้เขามีชีวิตรอดได้อย่างดี

“ไอ้ผ้าขี้ริ้ว” แม่ค้าผลไม้ชุ่มแผ่ดใส่เขา “เมื่อไหร่เอ็ง
จะกลับบ้านเสียทีวะ”

เขามองแม่ค้าตาคว่ำเห็นแต่ลูกตาขาวอย่างไม่ชอบใจ
แม่ค้าทุกคนรู้ว่าเขาอาศัยหลับอยู่ใต้ถนนแฉก เปลี่ยนไปทุกแฉก
ถ้าแฉกไหนแฉกเพราะแม่ค้าใช้น้ำล้างจานหลงจนน้ำนองใต้ถนน เขา
ก็หนีไปหาที่แห้งพอจะวางตัวลงนอนได้สบายหน่อย เขาไม่มีบ้าน
ไม่เคยมี หรือจะมีแต่เขาไม่เคยรู้ อย่าว่าแต่บ้านเลย แม้แต่
สิ่งมีชีวิต ไม่ว่าคนหรือสัตว์ไม่เคยเกี่ยวข้องกับเขา อาจจะมีแต่
ไอ้แกรก ที่บางคืนมันมานอนซุกหาไออุ่นจากตัวของเขา

ไอ้แกรก คือ หม่าขี้เรื้อนทั้งตัว โสพอกกับเขา มันอาจ
จะดีกว่าเขาบ้างที่มันเคยเป็นหมาน่ารัก ขนปุย มีลูก มีหมาตัวผู้
หลายตัวมาพัวพันกับมันตอนที่มันไม่โหม่มะนังเค แต่ตอนนี้
ทั้งตัวของมันไม่มีขนสักเส้น เห็นแต่หนังสีชมพู ปนเหลืองๆ
ต่างๆ เพราะขี้เรื้อนกินไปทั่ว มันคัน จึงเกาแกรกๆ ไปเกาที่ไหน
ก็ถูกไม้คานแพนลงกลางหลังร้องเบ่งๆ ลั่นตลาด ไม่มีใคร
สนใจ และเวหนามัน แม้ว่ามันจะตายลงไป เหมือนกับเขา

นานๆ ที่จะมีแม่ค้าใจดีสักคนถามเขาว่า

“เอ็งหิวข้าวไหมวะ ไอ้หมาซี้ว”

เขาพยักหน้าหงึกหงัก พอพูดถึงหิว ท้องของเขาก็ร้อง และแอบขึ้นมาทันที ดวงตากลมโต แต่เหง้ากของเขาทำให้แม่ค้าบางคนเวทนา หยิบยื่นของกินให้เขาพอรอดตายไปวันๆ บางทีแม่ค้าข้าวแกงตักข้าวราดน้ำแกงให้เขา แต่พวกพ่อค้ามักจะตะเพิดเขาเสียทุกรายไป

“ลำคาง.....ซิกหาย” ตาแป๊ะขายขนมก๊วยฉ่ายดั่งหม้ออลูมิเนียมมาใกล้ตัว คงจะกลัวเขาล้วงขโมยขนมด้วยมือสกปรก ทั้งที่เขาไม่กล้าทำอย่างนั้น เขามักขโมยแต่ผลไม้ และขนมห่อๆ ที่พอจะฉกฉวยได้ แต่บางทีก็ขโมยได้คอบีตพะโล้ มันอร่อยมาก เทียวละ กระดูกซี่ดๆ ที่เขาหะเสียจนจืดแล้ว ก็ส่งให้อั๊กรกมันดีใจเคี้ยวกระดูกดัง กร๊อดๆ น้ำลายไหล และมันก็เข้ามาเลียปากเข่อีกจนต้องวิ่งหนี

เขาเป็นตัวแสบที่แสบที่สุดในตลาดแห่งนี้ เดินอยู่รอบตลาดเหมือนลูกแมวโฉบๆ ที่ยังไม่อดนมแม่ แล้วถูกนำมาปล่อยไม่รู้ว่าใครมาปล่อยเขาไว้ที่นี่ มีแต่แม่ค้าบอกต่อๆ กันว่า

“พ่อแม่นันโยนทิ้ง ตั้งแต่มันพอเดินได้เตาะเตาะมั่ง”

“โถ.....ทำได้ลงคอ มีแต่เขาเอามา เอามาปล่อยคนสมัยนี้มันปล่อยลูกกันแล้วนะ”

ประวัติของเขามีอยู่เพียงแค่นี้เอง ไข่...เขาก็เหมือน
ลูกแมวที่ถูกปล่อยตั้งแต่ยังไม่อดนมมันแหละ

มหัศจรรย์อันยิ่งใหญ่
เกิดขึ้นกับฉันและ
เจ้า... อีตอง... พ่อแม่ของฉัน
กับฉัน... พ่อแม่ของฉัน
กับฉัน... พ่อแม่ของฉัน
กับฉัน... พ่อแม่ของฉัน